

ДВАЦЦАЦЬ ГОД БЯСПРАЎЯ, ЦЕМРЫ, ПАКУТ І ЖАБРАЦТВА

Зямля і ласы належалі панам

Заходняя Беларусь была самай адстадай аграрнай краінай. Каля 82 проц. насельніцтва займалася сельскай гаспадаркай. Згодна польскага перапісу, землеўладанне ў Заходняй Беларусі размяркоўвалася наступным чынам: 0,9 проц. гаспадарак (памешчыкі) валодалі 40,5 проц. зямлі; 4,3 проц. кулацкіх гаспадарак валодалі 10,3 проц. зямлі; 95 проц. сярэдня-бедняцкіх гаспадарак валодалі 41,1 проц. зямлі. На адну памешчыцкую гаспадарку ў сярэднім прыходзілася зямлі 500 гектараў зямлі, на кулацкую гаспадарку 28 гектараў, а на бедняцкую 2,7 гектара. Дешыя зямлі знаходзіліся ў руках польскіх паншчы, Польшчы, калі 94 проц. ласоў уладзі памешчыкі і дзяржава.

Тэрыторыя былога Віленскага ваяводства складала 29.011 квадратных кілометраў. Зямельных угоддзяў налічвалася 1.753.000 гектараў і ласоў 613.000 гектараў.

3 агульнай колькасці 170.300 сельскіх гаспадарак (разам з мястэцкімі) зямель карысталіся да 5 гектараў 77.997 гаспадарак (45,8 проц.), ад 5 да 10 гектараў — 58.924 гаспадаркі (34,6 проц.), ад 10 да 15 гектараў — 17.371 гаспадарка (10,2 проц.), ад 15 да 50 гектараў — 14.305 гаспадарак (8,4 проц.) і

90 відаў падаткаў

На тэрыторыі цяперашняй Брэсцкай абласці 394 памешчыкі ўладзі 156.268 гектараў зямлі, а 127.807 сялянскіх гаспадарак мелі толькі 385.206 гектараў. На аднаго памешчыка ў сярэднім прыходзілася 400 гектараў зямлі, а 6.400 сялянскіх гаспадарак мелі менш аднаго гектара.

Сяляне былі забавяжаны, адрабавлялі памешчыку, асідніку, кулаку за ўсё: за зямлю, за лес, за выган, за сенажаць, за арэнду, за штраф.

Ад цяжкіх да цяжкіх

Большая палавіна горада Баранавічы належала пану Гурскіму. Ён меў больш 2.000 дзесяцін зямлі і лесу ў розных месцах Баранавіцкага павета. Жорстка эксплуатаваў сяляне. Ад цяжкіх да цяжкіх працавалі яны на панскай зямлі, а атрымлівалі за гэта мзруную зарплату Мужчыны, якія працавалі паўднёва, атрымлівалі па 1,5—2 злотых у дзень, а жанчыны і таварыш. А каб купіць кароўку запала, трэба было плаціць 10 грошаў, кіло цукру — адзін злоты.

Калі пана Гурскага хто-небудзь не называе «янавіцкім панам», таго, бывала, ён выганяў з мястэчка.

Выпадак у Стаўбодзіцкім павеце

Аднаго разу памешчык стаўбодзіцкага павета, афіцэр, які працягваўся ў Варшаву ў катры, прывёў псеўда-дзякую. Афіцэр пісаў, што калі дзяцкі не вышлі яму 10.000 злотых, ён пусціць сабе кулю ў лоб і смерцю зганюе на ўсю Варшаву скупота дзяцкі. Памешчык, працягваўшы пісьмо, неадкладна сеў у каласку і паехаў на вёсцы збіраць грошы. Ён абшоў усё хаты, не пакінуў у спакой ні аднаго беднага-сяляніна.

— Вы ў даўгу перада мной, — крычаў ён, — плашце!
Не ва ўсёх знайшліся грошы. Тады пачаўся экзекутар. Ён пачаў ашчысваць даўгі сялянскіх экзекутар сядзеў некалькі гадзін. Ён пера-

Мова лічбаў

Па Навагрудскаму ваяводству ў 1939 годзе на народную асвету было асігнавана 1.247.776 злотых, а на ўтрыманне чыноўнікаў было адлучана 2.155.845 злотых. 30 проц. дзяцей аставаліся на-

У невыносных умовах

Польскі прафесар Кржыжыцкі пісаў аб жыццёвым ўзроўні польскіх рабочых: «Калі мы хацелі б знайсці краіну, найбольш бліскую па структуры рабочага бюджэта да нашай краіны, то, як бы гэта ні зда-

валася парадасальным — гэта бюджэт індустрыяльнай рабочага ў Гамбургу». А становішча рабочых Заходняй Беларусі было ўдвая гіршэй, бо беларускі рабочы атрымліваў заробатную плату на 45—65 проц. ніжэй заробатнай платы польскіх рабочых.

У зусім невыносных умовах жылі беспрацоўныя. «Вось перад намі, — пісала газета «Кур'ер Віленскі» ад 9 ліпеня 1932 г., — сям'я беспрацоўнага краўца, 27 год, з 6 душ. У момант абсалютнага зліцця нічога не еда. Не было ні вугалю, ні газу. Грудное дзіця некалькіх месяцаў жыць без смага. Маці не мае малака ў грудзях. Дзіця такое зморанае, што маці бачыла выносіць яго на двор, на свежае паветра».

На працягу 20 год тэрыторыя Беларусі была штучна падзелена граніцай. Заходняя яе частка знаходзілася пад цяжкім ярмом польскіх паншчы. 20 год народы Заходняй Беларусі стагналі пад панскім ботам, былі адарваны ад сваіх адзінакроўных братоў, ад шчаслівага народа Беларускай Савецкай Соцыялістычнай Рэспублікі. Урад былой панскай Польшчы рабіў усё для таго, каб зламаць дух народа, пазбавіць яго роднай культуры і мовы.

Многа лепшых сыноў беларускага народа загінула ў засценках панскай Польшчы, у барацьбе за лепшую будучыню. Панская Польшча была турмой народаў. Многа крыві народнай было праліта за дваццаць год. Многа гора і пакут перанеслі працоўныя Заходняй Беларусі.

Ніжэй мы друкуюм матэрыялы, якія раскажваюць аб гэтых жудасных гадах пакут працоўных у былой панскай Польшчы.

Жыццё, аблітае крывавым потам

«... Мужык кідаўся ў сёці незразумелых загадаў, прадпісанняў аб уплаце, перавышваючай яго магчымасці, і не мог выбытацца. Усе гэтыя процанты, дадатковыя ўзносы прыгнатылі яго, пазбавілі апошняй надзеі, што ён калі-небудзь выкарабкаецца з усяго гэтага, стане на ногі. Ён разлічваў на сенажаць, на жывёлы, на свіней, на жывёлы, але выпадала засуха і дажджлівае лета, прыходзіў мор на свіней або чэрві ставалі бульбу — і рухнулі ўсёякі разлікі. Нарэшце мужык пераставаў разлічваць па што-небудзь. Хмура, з безнадзейнасцю ў сэрцы, раслаблены, цягнуў ён лямку. Быў адзін бяздонны мяшок — страўнікі веша галодных рабаў, і другі бяздонны мяшок — горад, які забіраў, забіраў, забіраў і нічога не даваў узамен. Жыццё распылалася шырм пылкам, абліталася крывавым потам, мужык надыхаўся з ранацы да ночы і не меў нічога. Аб судоўным выканаўчы, аб падатках гаварыла-

ся, як аб бурі, што налітае раптам, аб лаводцы ў вясеннюю пару, аб сухмені, спальваючым палі. Судовы выканаўчы прыходзіў немінуца, і бледны страх падаў на прытуленыя ля дарогі вёскі. Бабы рыдалі, пракліналі, маліліся, але з паркорлівацю глядзелі, як ён увозіў апошнюю карову з хлева, выганяў апошнюю свініну, якая ўнікла зарывы.

Мужыкі прыходзілі ў ярасы, бо ўсюды было вядома, што граф Остржэньскі не пачаў у тэрмін падаткаў. Сам старшыня некай прагаварыўся, што граф за даўжаў мільён злотых!...

Гэты ўрываек узят з кнігі вядомай польскай пісьменніцы Ванды Васілеўскай «Зямля ў яры». У кнізе дано яркае і праймае апісанне жабрацтва і беспраўя сялян заходняга Палесся, дзюгія года стагнаўшых пад ігам польскіх паншчы.

У вёску прышоў секвестратар...

Для спатання падаткаў польскія ўлады стварылі спецыяльную армію чыноўнікаў — секвестратараў. Гэтыя неабычальныя беларускаму сельству служылі паншчы рабілі дзікае насілле над народам. Яны раптоўна паяўляліся ў вёсках, апісвалі сялянскую маёмасць, забіраў з хаты апошнюю вопратку, вывозілі з хлева апошнюю жывёлу і затым прадавалі амаль задарма кулакам і сваякам. Так, у аднаго сяліны Хойніцкага павета, Палескага ваяводства, секвестратар апісаў за няўплату падатку свініну вагой у 100 кг і прадаў яе за 1 злоты, г. зн. за паўтары пачкі табаку або 12 карабоў запала.

Згодна афіцыйных даных польскай статыстыкі, у адным толькі Навагрудскім ваяводстве за перыяд з 1928 па 1934 гг. за няўплату падаткаў былі прададзеныя з малаката каля 6 тыс. сялянскіх гаспадарак. Так было і ў іншых ваяводствах. Бывалі, напрыклад, і такія вы-

Махінады заводчыкаў

На акраіне горада Грозна знаходзіўся невялікі шклозавод уладальніка Езерскага. У дзюшых, песпых цохах гэтага завода шклодзвы працавалі па 12—14 гадзін у дзень і атрымлівалі мзруную плату. Ляжыка, знішчыўшы праца на працягу 2—3 год ператваралася здаровага чалавека ў інаваліда. Гэтыя людзі становіліся непатрэбнымі капіталісту, і іх месца займалі другія, якіх наспігала такая-ж доля.

Старыя шкляры раскажвалі пра такі выпадак: — Тры год таму назад на рынку, дзе збывалася акопнае шкло завода Езерскага, паявілася прадукцыя шклопана трэста Бельгіі. Для таго, каб знішчыць канкурэнцыю, капіталісты рашылі дагаварыцца паміж сабой. Бельгііскі трэст прапанаваў Езерскаму закрыць пэх на выпрацоўцы акопнага шкла. За гэта яму

Рабочыя жылі ў зямлянках

Польскія ўлады выкінулі мяне з кватэры з-за неўплатнага кватэрагай платы. Судовы выканаўчы з дапамогай паліцыі выкінуў мае рэчы на вуліцу. Два месяцы бадзеўся я з месца на месца, а мая старая маёла гніла ў амбарчыку. Нарэшце, я наладзіў каморку на Петрашках. Каб прысці на работу к 7 гадзінам, прыходзілася ўставаць у чатыры. А калі я з фабрыкі выходзіў у тры гадзіны, — дамоў вяртаўся ў шэсць.

А як было дзецім? На Петрашках школы не было. І нічога дзіўнага, што многа рабаў з Петраш наведвалі школы.

Я жыў горш, бадай, чым сабака. Мой гаспадар, сам беспрацоўны, збіў сабе з дошак хатку, як кажуць, на курных ножках, а я з сям'ёй жыў у яго сенах сярэд дробі і рознага рызья. Шчыльна ў акепах і дзвярах былі такія, што хоць руку прасунуць. Дзіце мае і жонка захварэлі. Ды не мне-ж аднаму так жылося. Мой сусед Чэслаў Стаселюк, рабочы былой фабрыкі Сокала, з 6 дзесяцінаў у зямлянцы, якую сам выпасаў.

(З расказа рабочага 1-га тэмстыльнага камбіната Беластона Сігізмунда Свіслачнага).

У панскіх засценках

(3 расказаў былых палітзняволеных)

«Турэмчыкі душылі мяне за горла, білі па галаве, падымалі за валасы, білі па жывату і сціне. Калі ўсё гэта не дапамагло, яны закавалі мяне ў кайданы і кілі ваду праз пазды, пакуль я не страціў прытомнасці».

Мяне раздзелі напалавіну дагала, прадзелі рукі паміж ног, прывязалі палку і круцілі, як млын, прычым галава білася аб палогі. Затым пакладзі мяне на стол, аблілі вадой і білі гумавамі дубчыкамі па голых пятках. У заключэнне турэмшчык Матэвск (ён важаў не больш менш як 90 кг) танцаваў на майм жываце мазурку пад музыку, перадаваему на радыё».

«24 красавіка 1939 года мяне арыштавалі і разам з іншымі накіравалі ў канцэнтрацыйны лагер «Картуз-Бяроза». Наглядчык Савіцкі адразу пачаў біць мяне па твару кулаком. На маё пытанне: «За што б'еш?» — ён адказаў: «Ты б'еш».

3 25 красавіка да 2 чэрвеня сядзеў у карпэры. Падлога ў ім была цэментна-штыдзённая змачвалася вадой, каб у карпэры было сора і халодна. 25 красавіка мяне зайшоў Савіцкі з другім палітзняволеным. Яны аблілі мяне да поўсмерці. Я страціў прытомнасць і калі апамятаўся, знайшоў, што паранен паліцэйскімі палкамі.

Пасля пабояў у карпэры я стаў калым. Здэка, катаванні, голад — чым запойнен дзень арыштанта. Арыштанта не мелі права нават гутаваць адзін з адным. Апошніце мне прабліла лаву. Усе раны прыходзіліся лячыць мому. Медыцынскага абслугоўвання ў турме зусім не было.

Мне не верыцца, што я вынаў з гэтым жыццём. Сваім жыццём я абавязана нашай доблеснай Рабоча-Сялянскай Чырвонай Арміі, якая вызваліла нас ад даснага панскага прыгнечання».

Калавітарская палітыка польскага ўрада

Беларусыя прыродныя багаты Заходняй Беларусі драбейніцка эксплуатаваліся капіталістамі і памешчыкамі. Сыравіна вывозілася ў цэнтральную Польшчу. На Заходнюю Беларусь у 1934 годзе прыходзілася ўсяго 1 проц. выпрацоўнага ў Польшчы электраэнергіі, а ў 1938 годзе — толькі паўпроцента. Тут не толькі не дапускалася ніякага прамысловага будаўніцтва, наадварот, існавала прамысловасць усяляк дуднашася.

Палі рад прамысловых галін, як скуравая, запалкавая і іншыя, быў амаль

Паны душылі беларускую культуру

Яснавельможныя польскія паны лічылі беларускі народ «белым». Яны ўсяляк душылі і праследвалі яго нацыянальную культуру. Прыклад некалькіх выказванняў відных польскіх дзеячоў аб беларускім народзе.

Заявы вораг беларускага народа Владыслаў Студзінскі пісаў: «Ні аб якім беларускім народзе не можа быць гутаркі, бо беларусы не маюць ніякіх уласных традыцый. Аб беларускай культуры не магчыма гаварыць з прычыны таго, што няма ў іх культурнага дзяцтва».

Ішчы больш нагла выказваўся аб беларускім народзе і яго культуры незалежны міністр замежных спраў былой панскай Польшчы палітык Бэк. У гутарцы з карэспандэнтам французскай газеты «Пі парыз'ен» ён заявіў: «Мы закрываем

Польскі міністр Скульскі ў свой уступнае задзіў у сёйме: «Запэўню вас, што праз 10 год Польшчы нават са сваячо не знойдзе ні аднаго беларуса».

Гісторыя зло пасмяялася над ганарстымі польскімі панамі. Зараз нават сваячы ўжо не знойдзе на беларускіх зямлі і следу яснавельможных.

З'ядналі беларускі народ пад сонцём Сталінскай Канстытуцыі з энтузіязмам будзе сваю нацыянальную сацыялістычную культуру.

„Бастыён еўрапейскай дывілізацыі“

Польскія паны фанатэрыліся «цывілізатарскай» місіяй Польшчы, якая, па іх словах, з'яўлялася «бастыёнам еўрапейскай культуры на ўсходзе». Вось плады гэтай «цывілізацыі».

Большасць жыхароў г. Навагрудка ніколі не бачыла драматычнага тэатра і не чула оперы.

На 91 тыс. насельніцтва Маладзечан-

Дзеці—афяры голаду

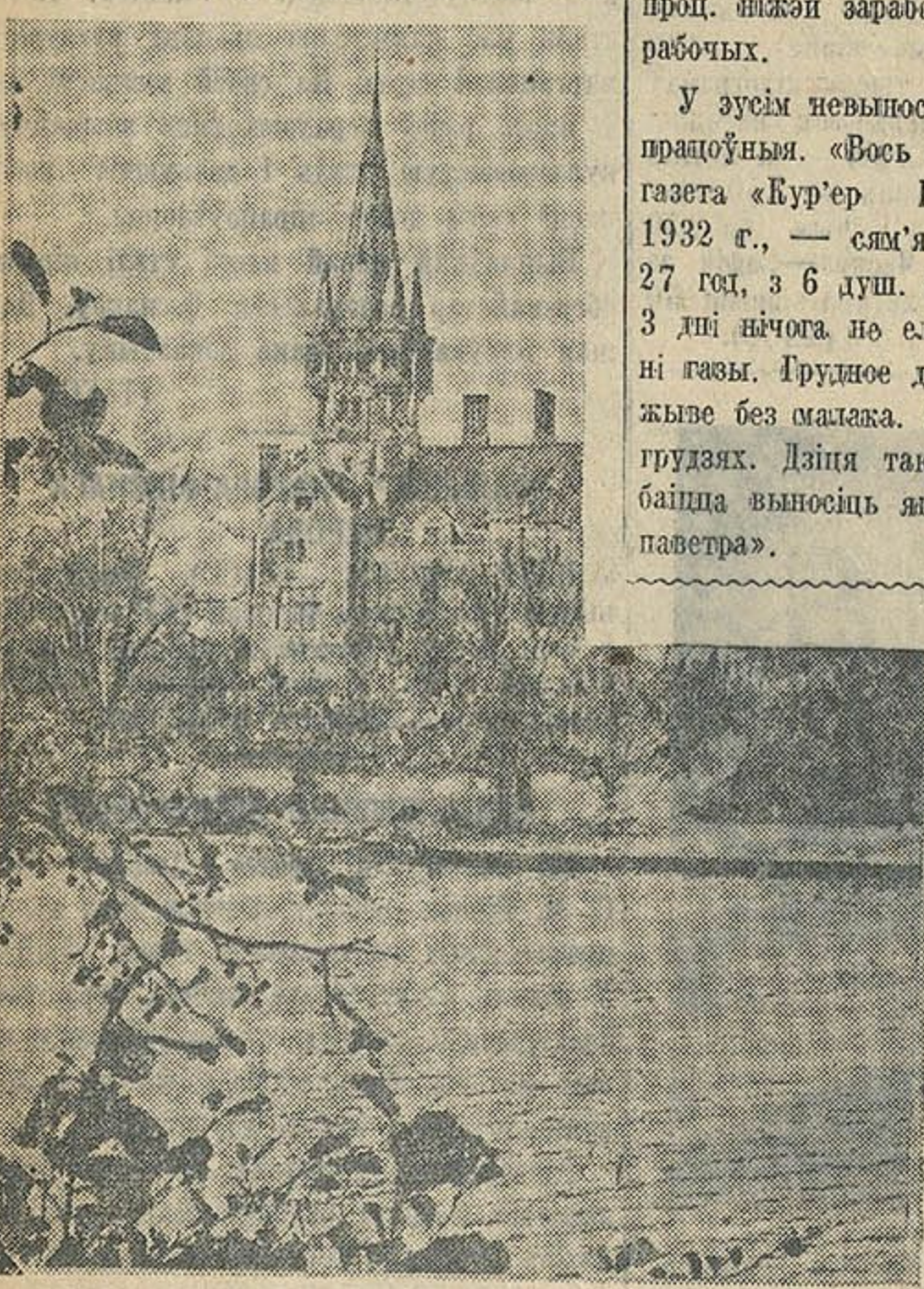
«... Ён успамінаў гэтых дзяцей: Стофку са злымі ад гнід валасамі, Юзэка, па чый шэрай і друзлай скуры вечна паўзала вош, Стасіка і Антона з крывоточнымі, з'ядзенымі чыноўні дзесяцінамі, Леаску, у якой заўсёды цыкло з вушэй, Владака з залатуннай язвай. Дзеці з пакрыўжэнным ад рахіта нагамі, з уздутымі ад бульбы жывотамі, дзеці з калатунамі, з гнілымі зубамі, дзеці, аблепленыя нарынамі, дзеці—складзеныя феомагчымае хвароб, аб якіх дзюга часу ён нават не чуў, — жудасныя паноптыкум вёскі, з незапомных часоў марэнчай ад голаду».

(З кнігі Ванды Васілеўскай «Зямля ў яры».)

У цісках

— У панскіх цісках жылі мы, — раскажваюць жыхары вёскі Залесе (Вілейскага абласці). — З усіх бакоў нас акружалі панскія мястэчкі. У адзін бок паляжалі — бачыш зямлі памешчыкаў Васнеўскіх, у другі глянеш — зямлі памешчыка Ляміраха, у трэці — мястэчак «Залесе», дзе гаспадарылі памешчыкі Гендэль, з чацвертага боку небасхі закрывалі казёны лес. Вось і жылі мы так, як той Марка ў пекле...

— 37 гаспадароў мелі толькі 110 гектараў зямлі, а памешчык Гендэль меў адзін 300 гектараў, двое Васнеўскіх—350 гектараў, памешчык Ляміраха—190 гектараў. Выпасаў для сялянскай жывёлы не было. Хадзілі да пана праціпа, каб адвёў нашай жывёлы якой-небудзь купі ці сіцу. Але за гэта трэба было ў самы гарачы час уборкі ўраджаю за кожны жывёлін хвост адрапаваць пана 6 мужчынскіх дзён або 12 — жаночых. Назвычай тут было і з сенажаццю. Сваёй сенажаці не мелі. Зноў да пана трэба было іці і кланіцца яму ў ногі,

Раскошныя памешчыцкія замкі з вежамі-башнямі, якія ўзвышчаліся над студзёнай глядзю сажалак — вузенькія, знішчаныя далосці сялянскай зямлі — наручнікі, гумавае дубіны, кайданы — цёмныя, сляпыя сялянскія хаткі — бяздонныя інаваліды, тавы, металісты — на цыгарах касцюкаў — усё гэта было ў панскай Польшчы.

